

Arrest

nr. 220 302 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 28 november 2017 tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 augustus 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 28 november 2017 een beslissing waarbij voormelde verblijfsaanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, §§ 2 en

3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die op 30/08/2017 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard:

*Het bedrag dat vastgelegd werd in artikel 1/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd niet echt op de rekeningnummer BE57 6792 0060 9235 gestort.
[...].”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, onder meer, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt hierbij volgende toelichting:

“A. ALGEMEEN

1. Verzoeker wenste een aanvraag in te dienen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, tot het verkrijgen van een verblijfsrecht omwille van humanitaire redenen. Deze redenen zijn gestoeld op de relatie van verzoeker en zijn kinderen (zie hierboven).

Verzoeker verkreeg hiervoor de volledige kosteloze bijstand van een advocaat.

Artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat, opdat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis ontvankelijk zou zijn, hiertoe een retributie van 350 euro (sinds 1 maart 2017) moet worden betaald.

2. Door de verzoekende partij werd hierom een verzoekschrift tot rechtsbijstand ingediend.

Artikel 665, 6° Ger.W. bepaalt dat rechtsbijstand kan worden verleend voor alle buitengerechtelijke procedures, die opgelegd zijn bij wet of door de rechter.

De aanvraag tot machtiging van verblijf is opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet (de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980), waarbij verzoeker gehouden is zich te richten tot de administratieve overheid (in huidige situatie: de burgemeester van Antwerpen): “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Dit is een verplichte buitengerechtelijke procedure, opgelegd door de Vreemdelingenwet. De procedure onder artikel 9bis Vreemdelingenwet kan niet anders dan als een buitengerechtelijke procedure worden beschouwd.

De aanvraag van verzoeker tot machtiging van verblijf dient vooreerst te worden gericht aan de administratieve overheid, alvorens verzoeker zich kan wenden tot de administratieve rechter. Zonder deze aanvraag, kan verzoeker geen toegang tot krijgen tot de administratieve rechter.

Pas nadat een beslissing werd genomen door de administratieve overheid over de regularisatie-aanvraag, heeft verzoeker toegang tot de administratieve rechter (de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Artikel 668 d) Ger.W. bepaalt dat rechtsbijstand onder dezelfde voorwaarden kan verleend worden aan vreemdelingen, in de procedures waarin voorzien is bij de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet.

De aanvraag tot machtiging van verblijf is voorzien en opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet (de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980 - zie hierboven) en vormt een buitengerechtelijke procedure.

De wetgever heeft daarbij expliciet voorzien dat de rechtsbijstand onder deze voorwaarden wordt verleend.

De procedure op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet valt derhalve onder de bepalingen van artikel 665 Ger.W. en 668 Ger.W., waardoor verzoeker de kosteloze rechtsbijstand kan vragen.

4. Bij arrest van 26 april 2017 werd door het Hof van Beroep te Antwerpen een arrest geveld door de achtste bis kamer, waarbij aan verzoeker de gevraagde rechtsbijstand werd toegekend teneinde een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie stuk 3).

Door de verzoekende partij werd, vervolgens, een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Bij deze aanvraag werd bovenvermeld arrest gevoegd en wees de verzoekende partij op dit arrest als verantwoording waarom geen retributie verschuldigd is.

Door de verwerende partij werd echter geen acht geslagen op dit arrest van het Hof van Beroep.

Door de verwerende partij werd, zonder verdere motivering, gesteld dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn omdat: "het bedrag dat vastgesteld werd in artikel 1/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd niet echter op de rekeningnummer BE57 6792 0060 9235 gestort".

B. DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING IN HOOFDE VAN VERWEERDER

5. De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken vooreerst niet duidelijk waarom de verwerende partij het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 26 april 2017 niet heeft gevolgd.

Ter zake is geen enkele motivering opgenomen in de bestreden beslissing.

Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat door de verwerende partij wordt geoordeeld dat de retributie kennelijk dient betaald te worden en, bij gebrek aan betaling, de aanvraag als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten welke motieven aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien de bevoegde overheid in deze kiest voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de motieven van de bestreden beslissing. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet. [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoeker ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent verder niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS, 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.3. In casu verklaarde de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen verzoekers verblijfsaanvraag, ingediend conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk bij gebrek aan het bewijs dat hij tijdig de door hem verschuldigde retributie, zoals voorzien in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet juncto *“artikel 1/1”* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), heeft betaald. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, waar deze louter stelt, *“Het bedrag dat vastgelegd werd in artikel 1/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd niet echt op de rekeningnummer BE57 6792 0060 9235 gestort”*. Hij wijst hierbij op het door hem aan verweerder overgemaakte arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 26 april 2017, waarin aan verzoeker de gevraagde rechtsbijstand werd toegekend om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt dit arrest bij zijn verzoekschrift. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd aangaande voormeld arrest van het hof van beroep, zodat niet duidelijk is waarom verweerder dit arrest niet volgt.

2.4. De Raad kan verzoeker volgen in zijn betoog. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker voormeld arrest van het hof van beroep te Antwerpen aan verweerder ter kennis heeft gebracht. Aldus was verweerder ervan op de hoogte.

2.5. Verweerder kan voormeld arrest van het hof van beroep van 26 april 2017 niet zonder meer onbesproken laten, doch diende minstens te motiveren waarom hij van oordeel is dat dit arrest hem niet verhindert alsnog een beslissing tot onontvankelijkheid te treffen. Het volledig onbesproken laten van voormeld arrest in de bestreden beslissing stelt verzoeker immers niet in staat kennis te nemen van de reden waarom verweerder van oordeel is dat hij – niettegenstaande het oordeel van het hof van beroep, dat verzoeker de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kosteloos kan instellen – alsnog de in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet bedoelde retributie dient te betalen. Het is hierbij niet aan de Raad om deze beoordeling te maken in de plaats van verweerder. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen een uitgebreid betoog voert waarmee hij tracht aan te tonen dat louter administratieve kosten die zijn verbonden aan een aanvraag tot verblijfsmachtiging, geen kosten zijn die verbonden zijn aan een (buitengerechtelijke) rechtspleging zoals bedoeld in artikel 664 van het Gerechtelijk Wetboek, wijst de Raad erop dat deze uiteenzetting een motivering a posteriori uitmaakt waarmee geen rekening kan worden gehouden. Deze uitleg is ook strijdig met het gezag van gewijsde van het arrest van het hof van beroep van 26 april 2017. De loutere overtuiging van verweerder dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, kan voorts bezwaarlijk volstaan. Waar verweerder in zijn nota opmerkt dat *“minstens impliciet”* uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verzoekende partij niet is vrijgesteld van de retributie doordat zij bij arrest van 26 april 2017 van het hof van beroep te Antwerpen werd toegelaten tot de kosteloze rechtsbijstand, dient de Raad op te merken dat dit *“impliciet”* motief niet toelaat te achterhalen waarom verweerder meent te kunnen stellen dat verzoeker, niettegenstaande de inhoud van het arrest van het hof van beroep, niet is vrijgesteld van de retributie. Verweerder merkt verder op, *“Terwijl de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).”* De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt. Verzoeker kan, wanneer hij een arrest overlegt van het hof van beroep van Antwerpen waarin wordt vastgesteld dat hem rechtsbijstand wordt verleend voor het indienen van een aanvraag op grond van

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de verwachting koesteren dat verweerder expliciet en duidelijk uiteenzet waarom verzoeker desondanks het retributiebedrag zoals bedoeld in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1/1/1 van het Vreemdelingenbesluit verschuldigd is. Verweerder laat ook na in zijn nota te duiden welke dan de motieven van de motieven zijn die niet dienden te worden vermeld in de bestreden beslissing. Waar verweerder stelt dat *“uit de motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk [blijkt] om welke reden de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen heeft beslist dat de argumenten van de verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden”*, ziet de Raad de relevantie van dit verweer niet in. De thans voorliggende betwisting heeft geen betrekking op buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verweerder in zijn nota opmerkt *“dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, bij dagvaarding dd. 15.12.2017 derdenverzet heeft aangetekend tegen voormeld arrest van het hof van beroep te Antwerpen en dit teneinde het arrest te horen vernietigen. Deze procedure is heden hangende”*, wijst de Raad erop – zoals hij reeds ter terechtzitting heeft gedaan – dat het door de Belgische Staat ingestelde derdenverzet bij arrest van 12 december 2018 door het hof van beroep te Antwerpen ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

2.6. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd waar hij stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden, aangezien de motivering de bestreden beslissing niet kan schragen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen en van het antwoord van verweerder hierop (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft in zijn enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 28 november 2017 tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA